

COURTNEY EVAN TATE

NEED

HÄMARAD

TUNDED

ROMAAN

Originaali tiitel:
Courtney Evan Tate
Such Dark Things
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Lakehouse Press, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12354018
ISBN 978-9949-82-323-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armsale Michelle'ile.
Sest ta hoiab mind vee peal.

Mu abikaasale.
Sest ta kuulub igavesti mulle.

Ja mu küdile, E.L-ile.
Kõige eest.

PROLOOG

Mu nahk kleepub verest.

Mu vöö on verest lige ja ma tunnen huulil vere maitset. Kogu mu nägu on verepritsmeid täis ja veri maitseb nagu metall, mis on sada aastat päikese ja vihma käes roostetanud. See õhtu paneb mind värisema, külm tuul sasib mu juukseid ja ma viibin hetkeks taas selles majas, seisan keset vereloiku. Mu paljad varbad tunnevad, kuidas soe vedelik minutite möödudes jaheneb.

Mu kaela katab kananahk ja kõrisse on takerdunud klomp, mida ma alla neelata ei suuda. Mu jalad on maa külge naelutatud, naelutatud, naelutatud ja ma ei saa end liigutada.

Nende silmad on lahti ja elutud, kuigi jõllitavad mind.

Nad näevad mind.

Ja ometi ei näe nad midagi.

Ma ei saa hingata.

Mu huuled on jäised, just nagu nende omad.

Mu süda peksleb, taob ja puperdab ja ma ei saa hingata, ei saa hingata, ei saa hingata.

„Corinne. Te olete siin kaitstud. *Corinne.*“

Ja ühtäkki polegi ma enam seal.

Ma olen *siin*.

„Ma olin üleni verega kaetud.“ Mu sõnad on jäigad ja rabedad nagu klaas.

Pörnitsen oma kätt, mis, kuigi puhas, paistab mulle samasugusena, nagu see oli olnud seitseteist aastat tagasi: seda katab kahe, nüüdseks surnud inimese veri. See ei mahu mulle kuidagi pähe. Ühel hetkel nad hingasid ja teisel enam ei hinganud. See kõik juhtus silmapilgu vältel. Hingan katkendlikult sisse.

„Mõelge sellele hetkele tagasi,“ palub psühholoog. „Keda te seal näete?“

Mõtlen sellele. „Melanie lebab minu kõrval põrandal. Tema peast voolab verd. Verd on nii palju, et see paistab must.“ Sulgen silmad, sest ma polnud kunagi varem niisugust verd näinud ja see hirmutas mind. „Joe lamab voodil. Kogu sein on tema verest määrdunud. Nende mõlema silmad on pärani.“

Nad jõllitavad mind.

Emotsioonid paisuvad mu sees lainena; need kasvavad, kasvavad, kasvavad... kuni ma nendega enam toime ei tule. Õud ja süütunne ja valu on mulle liiast.

„Ma ei suuda enam,“ pahvatan. „Tänaseks aitab.“

Doktor Phillips vaatab mind, ta on rahulik ja distantseeritud.

„Miks te siin olete, Corinne?“

Ma vaikin. See on uskumatult rumal küsimus. „Te teate, miks ma siin olen.“

Ma ei salli seda, kui nad minusse nii üleolevalt suhtuvad.

„Vastake minu meelehaks,“ ütleb mees. „Miks te siin olete?“

Surun hambad risti ja pööran pilgu ära.

Ta ootab.

„Te väidate, et ma püüdsin endale viga teha. Aga ma ei teeks iial midagi seesugust.“

Vaatan meest, ta on nii kuradima emotsioonitu. Langetan pilgu oma vasakule randmele, sidemele, mis varjab õmblusi.

„Ma ei teeks seda,“ kordan. „Kurat, ma olen ju arst. Ma poleks ilmiski oma rannet horisontaalselt lõiganud. Kui ma oleksin tõesti tahtnud endale viga teha, oleksin lõiganud vertikaalselt piki veeni.“

Näpin sidet. Selle all tuikab haav, tõend, mis räägib teost, mida ma ei mäleta.

„Ma pole hull,“ lisan. Ja ma ei tea, kas püüan sellega veenda doktor Phillipsit või iseend.

„Te pole hull.“ Mees noogutab. „Aga teil oli nävivapustus. Te olete siin, sest teil on vaja tegelda probleemiga, mis selle esile kutsus, et niisugust asja rohkem ei juhtuks. Eks ole?“

Ta on üks neetud persevest.

Põrnitsen seinu. Steriilset valget seinu.

„Teil oleks siia taimi vaja,“ nendin tema küsimust eirates. „Rohe-line rahustab patsiente. See tühjus siin... ajab hulluks.“

„Mõtlen sellele,“ vastab mees kuival. „Corinne...“

Ma ei lase tal jätkata. „Doktor Cabot,“ ütlen. „Olen selle tiitli ära teeninud.“

„Doktor Cabot,“ parandab ta end. „Teil on õigus. Te olete selle ära teeninud. Olete teinud aastaid tööd, lõpetanud meditsiinikooli ja residentuuri. Olete esmaklassiline kiirabi- arst. Kõik teie ümber kades- tavad teie elustiili. Te peate enda eest hoolt kandma, kaitsmaks elu, mille olete üles ehitanud.“

Sulgen silmad. Laugude taga on pime ja turvaline. Seal on must ja soe.

„Mille eest ma seda kaitsma pean?“ sosistan.

„Sellele saate vastuse anda vaid teie ise,“ vastab mees. „Teie sees on valla pääsenud miski, mis külvab teie paanikat, sunnib teid kas võitlema või põgenema. Me teame, mida teie isa aastate eest tegi. Aga me ei tea, miks... me ei tea, missuguse jälje see teisse jättis, kuid pais- tab, et see on hakanud nüüd teile mõju avaldama.“

„Mina ka ei tea,“ vastan abitult ja mu silmad avanevad ning näe- vad taas valget seinu. „Ma ei mäleta. Ma pole kunagi mäletanud. Te ju teate seda.“

„Ma tean.“ Doktor Phillips noogutab taas ja püüab olla nii neetult lohutav. „Eitamist on teie käitumises varemgi ette tulnud. Te surusite alla selle, mida teie isa kõik need aastad tagasi tegi, ja see on põhjus,

miks teie aju on loonud endale niisuguse kaitsemehhanismi. Nüüd on see taas käivitunud. Kui me ei uuri välja, miks teie mälestused kõigi nende aastate järel taas pinnale on tõusnud... ei leia te kunagi rahu. Kas olete minuga ühel meelel?"

Noogutan vastumeelselt.

„Seega tuleb meil alustada algusest. Te peate siia jääma ja keskendumata.“

Minus sähvatab leegina põlema tuline viha ja ma vaatan talle otse silma. Mees ei pilguta ja ka minu pilk püsib vankumatuna.

„Ma pean keskendumata?“ küsin, sõnad teravad, ja soovin, et need talle sisse lõikaksid. „Kas see lugu on teie arvates nii lihtne, et mul piisab vaid siin istuda ja keskenduda? Kuidas te julgete siin minu vastas istuda ja öelda, mida ma pean tegema, kui teil pole õrna aimugi, mida ma läbi elan?“

Tõusen, et lahkuda, aga psühholoogi järgmine lause naelutab mu paigale, ma tardun.

„Corinne, te lubasite Jude'ile, et püüate.“

Jude.

Minu ilus mõistev Jude.

Neelatan raskelt. Ma tõesti lubasin. Ja ma pean oma lubadust täitma, hoolimata sellest, et valu on piiritu. Ma võlgnen selle talle. Ma teen seda tema pärast. Ma teen seda Jude'i, mitte selle psühholoogi pärast.

Mu keha vajub tagasi toolile ja ma näpin haigla käepaela, mis ümbritseb mu paremat rannet. Corinne Elizabeth Cabot, naine. See olen mina ühte lausesse panduna, aga praegu ei tunne ma end ära. Seepärast ma siin olengi. Ma ei tunne ennast ega oma mõtteid. Mu mälestused on võõrad, blokitud, õudusunenäolised, kontrollimatud.

„Olgu.“ Mida muud mul öelda ongi.

Doktor Phillips püüab varjata, kui rahul ta endaga on. „Alustame otsast. Hingake sügavalt sisse ja pange silmad kinni.“

Teen nii, tõmban kiiresti sõõmu jahedat õhku hammaste vahelt sisse, lasen kopsudel paisuda ja hoian õhku sees ning lasen selle siis aeglaselt välja. Teen seda uuesti ja siis veel kord.

„Doktor Cabot, mõelge sellele ööle. Seiske taas selles toas. Öelge mulle, kus on teie isa.“

Mötlen möödunust. Näen vaimusilmas, nagu oleks see kõik juhtunud eile. Isal on jalas verised rauast ninaga saapad. „Ta seisab verandal, ootab politseinikke.“

„Ta jättis teid majja kahe laiba juurde?“

„Jah.“

„Kas ta püüdis põgeneda?“

„Ei.“

„Olgu. Ja mida tegite seepeale teie?“ küsib psühholoog rahulikult, laskmata end mu loo koledusest häirida.

„Ma olin kohkunud. Olin ilmselt šokis. Mu käsi veritses.“

Doktor Phillips vaatab mu kätt, sest ma silitan armi – see on alateadlik närviline trikk, asi, mida teen, kui olen ärevil. „Mis teie käega juhtus?“

„Ma ei mäleta.“

„Kas selle õhtu juures on palju asju, mida te ei mäleta?“

„Jah. Te teate seda.“

„Tõsi, tean,“ nõustub mees. „Niisiis, te seisate keset verist kuri-teopaika, sest isa on teid üksi jätnud. Mida te järgmiseks tegite, Corinne?“

„Ma vaatasin aknast välja,“ vastan. „Olin tardunud. Ma ei suutnud end liigutada. Mu jalad oleksid olnud nagu betoonist ja ma kartsin, et kui end liigutan, plahvatab mul süda sees. Ma hingasin paar korda sügavalt. Vaatasin, kuidas lapsed kommikottidega ükselt uksele käisid. Vaatasin verd oma jalge ees. Vaatasin verandadel veiklemaid kõrvitsalaternaid ja puude küljes rippuvaid tonte. Oli täiskuu. See valgustas mu õlgu.“

„Kas mäletate veel midagi?“

„Ma vaatasin silti tänavanurgal. All Hallows Lane.“

„Irooniline,“ ütleb doktor tarbetult.

„Jah.“

„Kui kaua te seal niimoodi seisite?“ Mehe hääl on vaikne.

„Senikaua, kuni nad tulid ja mu ära viisid.“

1

VAREM, SAMAL KUUL
NELITEIST PÄEVA HALLOWEEN'INI
CORINNE

Sein on verine.

See tumepunane värvilaik torkab steriilsel valgel teravasti silma. Mul on lihtne suunata pilk sellele, kergem on keskenduda sellele punktile kui vaadata verist pundart oma käte all.

Inimesed tahavad uskuda, et surm on rahulik, et see on vaikne ja ilus. Aga võin oma kogemuse põhjal öelda, et see pole nii. See on verine, hektiline, täis masinate üürgamist, lambivalgust ja kaost. See pole ilus.

„Doktor Cabot! Möödaski on juba kuus minutit.“

Lucy tõstab pilgu ja vaatab mind üle verise kaose, ise küünarnukini soolikates, ja tema kulmul näib olevat ajutükk. Lucy tumedad silmad räägivad loobumisest, sest ta on olnud õde küllalt kaua teadmaks, mida peame tegema.

Mina tean seda samuti.

Selline on juba kord mu elu.

Ma lõpetan töö ja elustamisaparaadi käpad mu käes kaaluks kumbki justkui miljon kilo. Operatsioonilambid on eredad ja pimestavad ning varjavad mu pilgu eest kõike peale vere ja sinise kardina, mis ümbritseb ratastel kanderaami. See hetk tiirleb ja seisab paigal keset haigla lõhnasid ja piiksatusi ja mulle meenub üks iidne Kreeka müüt.